

Egység a különbözőségben

Időpont: Szentháromság ünnepe utáni 17. vasárnap – 1954. október 10.

Alapige: 1Kor 12,12–26

„Mert a miképen a test egy, és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy test, azonképen a Krisztus is. Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg. Mert a test sem egy tag, hanem sok. Ha ezt mondaná a láb: mivelhogy nem kéz vagyok, nem vagyok a testből való; avagy nem a testből való-é azért? És ha a fül ezt mondaná: mivelhogy nem vagyok szem, nem vagyok a testből való; avagy nem a testből való-é azért? Ha az egész test szem, hol a hallás? ha az egész hallás, hol a szaglás? Most pedig az Isten elhelyezte a tagokat a testben egyenként mindeniket, a mint akarta. Ha pedig az egész egy tag volna, hol volna a test? Így azonban sok tag van ugyan, de egy test. Nem mondhatja pedig a szem a kéznek: Nincs rád szükségem; vagy viszont a fej a lábaknak: Nem kellett nekem. Sőt sokkal inkább, a melyek a test legerőtelenebb tagjainak látszanak, azok igen szükségesek: és a melyeket a test tisztességtelenebb tagjainak tartunk, azoknak nagyobb tisztességet tulajdonítunk; és a melyek éktelenek bennünk, azok nagyobb ékességben részesülnek; a melyek pedig ékesek bennünk, azoknak nincs erre szükségök. De az Isten szerkeszté egybe a testet, az alábbvalónak nagyobb tisztességet adván, hogy ne legyen hasonlóság a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok. És akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind; akár tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind.”

Isten nem a sablonok Istene, hanem a sokféleségé. Ezért nincs valami univerzális gyümölcs, csak alma, körte, szilva, dió stb. Ezért nincs valami univerzális virág, csak rózsza, szegfű, viola, árvácska stb. Ezért nincs valami univerzális madár, csak fecske, veréb, fülemile, pintyőke stb. Ez a sokféleség, különbözőség teszi változatosabbá az őszi gyümölcszedés asztalát, ettől olyan tarka-hímes a rét, ettől zeng úgy az erdő, mint valami csodálatos énekkar, mikor madárdaltól hangos erdő, mező, berek. De ezért nincs valami univerzális ember sem, hanem vagyunk: én, te ő... csupa egyéni műalkotása a teremtő Istennek.

Isten akarja a sokféleséget, de nem akarja, hogy a világ sokféleségében sokfelé szakadozzék. Azt akarja, hogy ez a színpompásan különböző világ egységben legyen. Nem bújtat senkit és semmit sem világuniformisba, de azt akarja, hogy minden különbözőség dacára is nyilvánvaló legyen övének egysége, az, hogy egymáshoz is tartoznak azok, akik Istenhez tartoznak. Pál a mai szentleckében így fejezi ki Istennek ezt a teremtési rendjét: *„...a miképen a test egy, és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy test...”*

Isten ezt a teremtési rendet akarja érvényesíteni mind a világban, mind az egyházban, mind a gyülekezetben. Mai igénkben elsősorban arról van szó, hogy ennek a különbözőségek közepette is meglévő egységnek meg kell nyilvánulnia a gyülekezeti életben. A korinthusi gyülekezet ugyanis igen vegyes összetételű gyülekezet volt. Voltak benne faji különbözőségek. A hívek között voltak zsidók, de görögök is. Voltak benne társadalmi különbözőségek. Ugyanannak az egy gyülekezetnek a keretében voltak rabszolgák és voltak szabadok. Típuskülönbözőségek is voltak a hívek keresztyénségében. Egészen más színezettel hirdette az egy evangéliumot Pál, egészen mással Apollós, megint másképp Péter, s a hívek közül az egyik ennek, a másik a másinak útján jutott megtérésre. Különbözők voltak a hívek lelki ajándékai is. Egyik a hitével tűnt ki, a másik a bölcsességével. Volt, akinek csodatevő ereje volt, gyógyítani tudott, és volt, aki a prófétálás ajándékát bírta. Különösen nagy becsben voltak azok, akik nyelveken szóltak a pünkösd csoda módján (8–10. v.). Nem ezek a különbözőségek csináltak bajt a korinthusi gyülekezetben, hanem az, hogy ezek a különbözőségek nem forrtak össze az egy test egységében. Meghasonlások és szakadások támadtak a gyülekezetben. Voltak olyan különbözőségek, amelyek szépen feloldódtak, mint például a faji és a társadalmi különbségek, de a különböző lelki ajándékok különböző értékelése megbontotta a gyülekezet egységét. Ezért írja Pál, amit ír.

Vajon csak a korinthusi gyülekezet kérdése az egység a különbözőségben? A mi gyülekezetünkben megvan ez az egység? Egy testet alkot-e a gyülekezet, melyben egymásért gondoskodnak a tagok, s amelyben ha szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind, ha pedig tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind? (25–26. v.) Nem kell sokat töprengenünk azon, hogy belássuk,

ránk fér ez a lecke. Tanuljuk meg hát belőle, hogy mi az akadály a egységnek! Az eddigiek is nyilvánvalóvá teszik, hogy nem egyszerű külső tényezők okozzák az egység hiányát, például a tényleg meglévő különbözőségek. Ezekről még lehetnénk egységben. Mélyebbre kell ásunk s belső okokat kutatnunk!

1. A legmélyebb oka az, hogy *nem gondolunk Krisztusra*.

Így kezdődik a szentlecke: „*Mert a miképen a test egy, és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy test, azonképen a Krisztus is.*” (12. v.) Pál szerint tehát az egyház, a gyülekezet Krisztus teste. Augustinus egyházatya ezt így fejezte ki: Az egész Krisztus fej és test. A fej Isten Fia, teste pedig a gyülekezet. Ha mármint a testben valami nincs rendben, azonnal jelentkezik a figyelmeztető fájdalom. A test s vele együtt a fő is szenved. A gyülekezet minden baja tehát szenvedést okoz Krisztusnak. Szennved az egyenlenségünk miatt. Fáj neki, látva minket, hogy szeretni nem tudunk. Különösképpen is fáj neki az egység hiánya, hiszen főpapi imádságában ezért könyörgött, s így minden gyülekezeti egyenlenség imádságának meghallgatását is megghiúsítja egyben. Szennved Krisztus a bűneink miatt. Menyasszonyi tisztaságban szeretné látni a gyülekezetet (Ef 5,27), hogy még szeplő vagy sömörögzés se legyen rajta. Ezért ontotta vérének is. Hogyne fájna a szentnek és tisztának minden szenny, mely „testére” ráakódik! Szennved a közöny alatt, mely fojtó ködként úgy ránehezedik sok gyülekezetünkre, hiszen keresztre feszített két karjával azért szeretné átölelni az egész világot, hogy ne legyen többé senki özvegy, árva, elhagyatott. Közvetlenül Krisztust bántom tehát, ha a gyülekezet ellen véték. Személy szerint őt kínozom. Beállok azok közé, kiken nagypénteken annyit botránkozom: azok közé, akik kicsúfolták, leköpködték, arcul verték, megkorbácsolták.

Nem kell sok magyarázat ahhoz, hogy belássam, másként élnék a gyülekezetben, ha többször gondolnék arra és tudatosabb volna bennem, hogy a gyülekezet Krisztus teste.

2. A gyülekezeti egység hiányának az is egyik oka, hogy *keveset gondolunk arra, miben egyek vagyunk*.

Így szól a 13. vers: „*...egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, (...) és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.*” Sok van, ami a korinthusiakat elválasztja egymástól, de nem kevesebb az sem, ami összeköti. Arról itt nem is beszél, hogy egy az Isten, mindnyájunknak atyja, de arról szól, hogy egy a test: Krisztus. Nincs más Megváltó, nem is adatott az ég alatt más név, mely által lehetne megtartatnunk. Egy a Lélek. Ugyanaz a Szentlélek térített meg mindnyájunkat. Ugyanaz munkálja bennünk, ha különbözőképpen is, a keresztyénséget. Egy a keresztség. Ennek az egyszeri és megismételhetetlen szentségnek ajtaján léptünk be mindnyájan a Krisztussal való közösségbe. És egy az úrvacsora is. Erre a másik szentségre utal az apostol, mikor arról ír, hogy egy Lélekkel itattattunk meg. Egy asztalhoz járultunk, mint egy család tagjai. Egyformán bűnösökként térdeltünk egymás mellett, s ugyanazt a bűnbocsátó kegyelmet vettük mindnyájan. Figyeld meg, hogy mindig nagyobb dolgok azok, amik összekötnék, mint amik elválasztanak! Rendszerint nem üdvöntő mellékkérdések ásnak szakadékot. Minél jelentéktelenebb valami, annál hamarabb és annál mérgesebben veszünk rajta össze. Ha többet gondolnánk arra, ami összeköt, hamarabb meg tudnánk érteni egymást abban is, ami elválaszt.

3. Az is egyik oka az egység hiányának, hogy *nem gondolunk arra, hogy egymásra vagyunk utalva*.

Így szól a 14. és a 21. vers: „*Mert a test sem egy tag, hanem sok. (...) Nem mondhatja pedig a szem a kéznek: Nincs rád szükségem; vagy viszont a fej a lábaknak: Nem kelletek nékem.*” A tagok tehát úgy vannak megszerkesztve, hogy egy testbe vannak egybeszerkesztve. A tagok értéke nem önmagában van, hanem az egészhez való viszonyában. A szem drága kincs, de mit érne egy olyan test, melynek nem volna semmi más tagja, csak szeme! Nem hallana, nem érezne, nem gondolkodnék, nem tudna dolgozni, járni, szóval életképtelen lenne. Csupa szem lenne, de még látni sem tudna. A tagok együttműködése biztosítja tehát csupán a test életét. Úgy vannak teremtve, hogy egymásra vannak utalva, s egymásra van szükségük. Ezért kell egymásról gondoskodniok és egymásért élniök a tagoknak (25. v.). Erre is áll: amit Isten egybeszerkesztett, azt ember el ne válassza. Gondolj te is arra, hogy akik közé Isten beleteremtette életet, azok között kell neked is élned! Azoknak rád van szüksége, neked pedig épp rájuk van szükséged. Lehet, hogy néha nehéz elhordozni a másikat. Lehet, hogy néha téged nagyon nehéz elhordozni, de egymásra vagytok utalva, s erre is áll, hogy jól tudja a ti atyátok, hogy mire, illetve kire van néktek szükségetek.

4. Az is egyik oka az egység hiányának, hogy *nem értékeljük tárgyilagosan a lelki ajándékokat.*

Így szól a 22. vers: „*Sőt sokkal inkább, a melyek a test legerőtelenebb tagjainak látszanak, azok igen szükségesek...*” Kétféle kísértés fenyegeti azt, aki nem tárgyilagosan az egész szempontjából, hanem személyi és személyeskedő beállítottsággal nézi a különbözőségeket. Az egyik kevésnek tartja azt, ami az övé, s túlbecsüli azt, ami a másé. A másik túlbecsüli a magáét, és lenézi a másét. Az előbbi az irigység, az utóbbi a gőg csapdájába esik bele. Az előbbi alacsonyabbrendűségi érzése miatt áll félre a közös munkából, a másikat úrhatnásága teszi alkalmatlanná a közösségi életre. Mindegyik egyformán ártalmas önmaga meg a közösség számára is. Mindkettő önmagába gubózik be, s a közöny terjesztője lesz. Pedig Istent azzal tiszteljük és dicsőítjük igazán, ha azzá leszünk a gyülekezetben, amivé ő tervezett minket, s örömmel működünk közre abban, hogy mások is azzá legyenek, aminek Isten szánta őket.

Tedd fel magadnak a kérdést: *Miért nem együtt élő, együtt érző, együtt örülő és együtt szomorkodó test a mi gyülekezetünk, és mi ebben az én vétkem?* Azután eredj el, és cselekedjél úgy, amint a Lélek indít! Ámen.